

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Kevser Suresi

Rahman Rahim Allah'ın Adıyla

Şüphesiz biz, sana Kevser'i verdik.

Şu hâlde Rabbin için namaz kıl ve tekbir
alırken, namazda ellerini boğazına kadar kaldır.

Doğrusu asıl soyu kesik olan, sana kin duyandır

YURTSEVEN ŞEN

Ya Zillet Ya Hürriyet

KEVSER

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

Kevser Yayınları: 226

Eserin Adı: Ya Zillet Ya Hürriyet

Yazarı: Yurtseven Şen

Son Okur: Bülent Özbaş

Mizanpaj: Kevser Yayınları

Kapak: Faruk Atlan

Baskı: Ada Ofset (Sertifika: 14460)

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi E Blok No: ZE 2 / 1. Kat
Topkapı / İstanbul Tel: 0212 567 12 42 - 567 87 77

Basım Tarihi: Ekim 2014

ISBN: 978-605-4792-24-5

Kevser Yayınları

Sofular Mah. Simitçi Şakir Sok.

No: 14 / 1 Fatih – İSTANBUL

Tel: 0212 – 534 35 28 / 555 16 66

Faks: 0212 – 631 36 01 / 555 22 12

www.kevseryayincilik.com

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

İÇİNDEKİLER

Başlangıç.....	7
Hüseyin Kimdir?.....	11
Yezit Kimdir?	15
Hüseyin Medine’de.....	18
Hüseyin Mekke’de	20
Hüseyin’in Mekke’den Kufe’ye Gitmeye Karar Vermesi ve Yola Çıkması	23
İmam Hüseyin (a.s) Kufe’ye Gitmek Üzere Mekke’den Hareket Ettikten Sonra Kufe’de Meydana Gelen Gelişmeler.....	26
Müslim’in Ardından.....	31
Hüseyin Kufe Yollarında.....	32
İmam Hüseyin (a.s) ve Kafilesinin Kerbela Çölüne Gelişi ve Aşura Gününe Kadar Yaşanan Olaylar.....	37
Şairden.....	44
Aşura Günü (Hicri 61 Muharrem 10).....	47

Kasım	49
Alemdar (Ebulfazl Abbas)	53
Savaş Meydanı.....	59
Ali Ekber.....	63
Meydan Titredi.....	69
Zeynep	73
Allah'ım.....	79
Yol Ağlıyordu	80
O Gün (Aşura)	81
Rugeyye'nin Hüseyin'e Seslenişi	83
Sinezen (Ey Ali Asgar)	85
Sinezen (Hüseyin)	87
Sinezen (Susuzdu Hüseyin).....	89
Sinezen (Ağladı).....	91

Başlangıç

Her muharrem ayı yüreğim sızlar
Dökülür dilimden ağıtlar, sözler
Kendimi koyarım bazen o yere
Kaybolup giderim düşüncelere

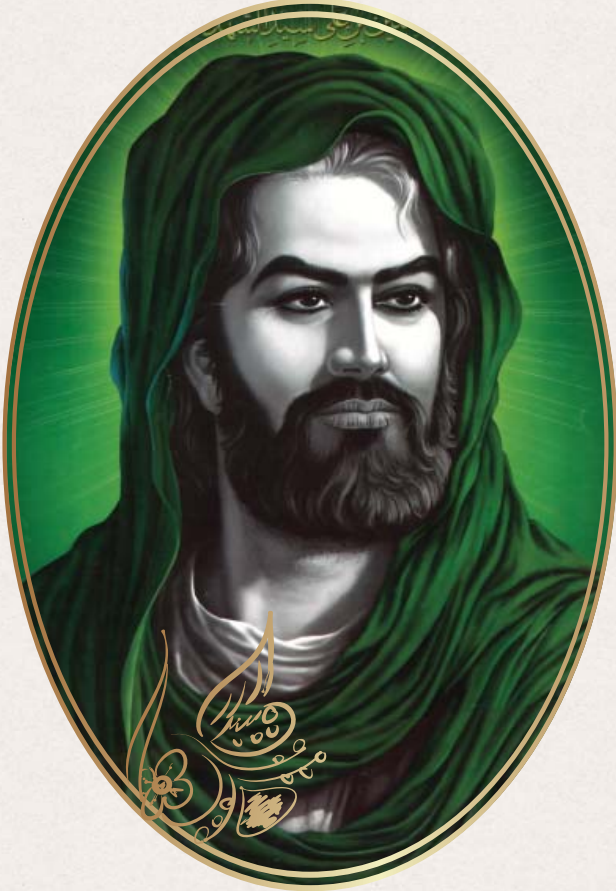
Zalimin zulmüne dur demek için
Hakk'ın tarafı da var demek için
Ömrünü Allah'a adanmış canlar
Yarılan bedenler, dökülen kanlar

Çocuklar, kadınlar, erler, yiğitler
Toprağın bağına düşen şehitler
Vahşetle kol kola yürüyen ölüm
Yapılan haksızlık, işkence, zulüm

İşlemiş âdeta kemiklerime
Ruhuma, gönlüme, iliklerime
Çağlar hatıramda mazlumun sesi
Kuru dudakların, susuz nalesi

Ya zillet demişti, ya da hürriyet
Bu ne muhteşem yol, ne büyük davet
Bin dört yüz yıl geçti ve bugün hâlâ
Mesajdır bizlere kanlı Kербela!

Görmedi bir daha tarih eşini
İmam'ın o kutlu direnişini
O'nu tanımayan âlem utansın
Hüseyn'i yazmayan kalem utansın

Yürüsem mazinin içine sızsam
Ne kadar anlatsam, ne kadar yazsam
Sözcükler, cümleler hep yarım yarım
Bu şanın tozuyla, oyalanırım

Sıgmıyor dimağa dile bu destan
Aktıkça dönüyor sele bu destan
Bıraktın gözleri ağlar Kerbela!
Silemedi seni, çağlar Kerbela!

Adalet, hürriyet ve ekmek için
Zalime zulmünü söylemek için
Girilecek kutlu yoldur Hüseyin
Mazlumun tuttuğu daldır Hüseyin

Onu anlayamaz, şirk ehli, nadan
Hatasız yarattı O'nu Yaradan
O on dört masumun beşincisiydi
Nur-u Ehl-i Beyt'in bir incisiydi

Selam; Peygamber'e cemali benzer
Selam; şehit olan ey Ali Ekber
Selam; ey yüreği volkanlar kadar
Selam; ey Ebulfazl Abbas Alemdar

Selam; oradaki dost, yâren, hısım
Selam; ondördünde şehit ey Kasım
Ağladın baba can su verin diye
Selam olsun sana susuz Rugeyye

Sen daha bebekken kurdular pusu
Selam; Hüseyin'in Asgar kuzusu
Yolundan gidenler haykırarak hep
Selam; Kerbela'nın lisanı Zeynep

Selam; yetmiş iki cengâver, yiğit
Sizlere tarih ve Yaradan şahit
Allah'ın kılıcı, Şir'i Hüseyin
Selam; şehitlerin piri Hüseyin

Hüseyin Kimdir?

Dedesi Muhammed, babası Ali
Ehl-i Beyt dağında surdur Hüseyin
Şerefın, namusun yegâne yolu
İffettir, izzettir, ardır Hüseyin

Resul'ün aba'da sakladığı O
Tertemiz kılarak pakladığı O
Fatıma-Zehra'nın kokladığı O
Cevherler cevheri zerdır Hüseyin

Şehitler şahıdır, yiğitler piri
Ali'yle beraber Allah'ın şiri
Nefsi mevta olmuş, imanı diri
Yaradan aşkına yarıdır Hüseyin

Allah'ın emriyle ölüme giden
O'nun rızasını sadece güden
Canını bu yolda tarumar eden
Aşkın ta kendisi, sırdır Hüseyin

Zulme baş eğmeyen cesaret onda
Allah'a tevekkül, hidayet onda
Adalet, fazilet, inayet onda
Hayr üzre her şeyde vardır Hüseyin

Dönmedi ahdinden öldüğü zaman
Zulümler gördü ne yaman ki yaman
Kalbinde gömülü o ihlas, iman
Sönmeyen ateştir, kordur Hüseyin

Mazlumun emare, nişanesidir
Peygamber balası, yegânesidir
Cennet gençlerinin şahanesidir
Göklerde parlayan nurdur Hüseyin

* * *

Peygamber'in iki torunu vardı
Küçüğü Hüseyin, büyüğü Hasan
Onları çok sever, öper koklardı
Çıkmazdı bir yere onlar olmadan

Sokakta yürürken yanına alıp
Namazdayken bile ayrılamazdı
Onlar sırtındayken namazı kılıp
Onlara küsüp de darılamazdı

Allah'tan kalbine etmişti nüzul
İki evladının sonu, yarını
Bir gün Fatıma da evdeyken, Resul
Çağırdı yanına torunlarını

Peygamber, Hasan'ı dudaklarından
Hüseyin'i ise boynundan öptü
Fatıma, Resul'ün ayaklarından
Yapıştı, dedi ki nedir hikmeti?

Peygamber buyurdu, nemli gözlerle
Dedi ki ey Fatma bir gün gelecek
Müminler olacak şeytanla, şerle
İki torunum da katledilecek

Bunları görmeyiz bizler velhasıl
Fatıma ağladı, sordu ki nasıl?
-Hasan'ın dudağı zehir içecek
-Hüseyn'in boynunu, kılıç biçecek

Velakin Ehl-i Beyt dost yârenleri
Hüseyn'e karalar bağlayacaklar
Unutmayıp asla matem günleri
Kıyamete kadar, ağlayacaklar

Müminler, binlerce yıl dahi sürse
Ehl-i Beyt izinde kenetlenecek
Hasan'ı, Hüseyn'i öldürenlerse
Kıyamete kadar lanetlenecek...

Yezit Kimdir?

Yezid'in ninesi, Hind binti Utbe
Dedesi, Bedir'de, Ebu Sufyan'dı
Ninesi, Uhud'da, Resul-Ekrem'in
Amcası Hamza'ya, Mızrak vurandı

Meydana çıkarken tozu Uhud'un
Hamza mızrak yiyip toprağa düştü
İntikam Uğruna Hind denen kadın
Hamza'nın kalbini hançerle deşti

İslam yeşerirken, barışta, cenkte
"Emevi", Arap'ın, "müşrik" yanıydı
Baba Muaviye, Uhud, Hendek'te
Düşman ordusunun kumandanıydı

Sıffin'da Ali'yle savaşa girip
Kılıca Kur'an'ı taktıran oydu
Sabat'ta Hasan'a ahitler verip
Sonra ahitleri yaktıran oydu

Atadan, anadan Ümeyye oğlu
Düşmandı aslında, Beni-Haşim'e
Bu soysuzca yoldu, Yezit'in yolu
O yüzden Hüseyini ettiler lime

Yezit ki sarayda maymunla, itle
Hasbihâl içinde oynaşıyordu
Ona biat eden o soysuz kitle
Aslında şeytanla kaynaşıyordu

“Saltanat” a döndü artık “Hilafet”
Emeviler dine, bin nifak kattı
Ümeyye oğlunun kurduğu devlet
Minberde Ali’ye lanetler etti

Oysaki İslam’ın Peygamber’inin
En büyük yoldaşı, yarıydı Ali
Allahın Ku’rân’da ayetlerinin
“Pak” tarif ettiği, biriydi Ali

Meşk edip, sarhoşken camide namaz
Kıldırın Halife, olmuştu Yezit
Saray’a eğlence, şarap, kadın, saz
Dolduran Halife olmuştu Yezit

* * *

Ameli batıldı, yüreği kördü
Her zaman haramdan yanaydı Yezit
Zevk sefa içinde saltanat sürdü
Sulbünden veled-i zinaydı Yezit

Kavmini yüceltip İslam’ı ezdi
Şer ile dost olup, küfr ile gezdi
Hakk’ı tanımazdı, dini bilmezdi
Kan emen bir sülük, keneydi Yezit

Kibrin, ihtirasın divanesiydi
İblisin göz nuru, yegânesiydi
Zalimin en büyük nişanesiydi
Zulmet sancağına binaydı Yezit

Yolu yol deęildi izi iz değil
Gönlü mühürlüydü, gözü göz değil
Kerbela olayı en bariz delil
Kastı Ehl-i Beyt'e, dineydi Yezit

Hüseyin Medine'de

Hicretten tam altmış sene geçmişti
Atası dünyadan artık, göçmüştü
Şam'daki camiler hutbe söyledi
Yezit Hilafeti ilan eyledi

O melun tez elden oturdu tahta
Hüseyin'i çağırdı ona biata
Medine'de vali olan Velid'i
Biat almak için görevlendirdi

Dedi ki; ey Velid, Hüseyin'den biat
İste, de; gücümün önünde çöksün
Eğer tanımazsa bu tahtı, heyhat
Çekinmeden O'nu öldüreceksin

Velid bin Utbe'yle, Mervan bin Hakem
Huzura çağırdı, İmam Hüseyin'i
İmam dirayetli, duruşu muhkem
Dedi bu hilafet, bağlamaz beni

Çıkıp toplantıdan yürüdü gitti
Resul-ü Ekrem'in kabrine İmam
Yüz sürdü, yalvardı ziyaret etti
İçinde burukluk yüreğinde gam

Dedi ki ey ceddin selamlar sana
O temiz soyundan Hüseyin'im ben
Hilafet makamı verdin sen bana
Nefsime hâkimim, mutmainim ben

Riayet etmiyor hiç kimse buna
Zulme karşı elbet dirayetim var
Çıkıncaya kadar senin huzruna
İnsanlardan sana şikâyetim var
Hasan'la, Fatma'nın kabrine varıp
Ayetler okudu, dualar etti
Ehl-i Beyt huzrunda Hakk'a yalvarıp
Vedalaşıp sonra evine gitti

Yezit gasp ederek O'nun hakkını
Üstelik İmam'dan biat istedi
Hüseyin toplayıp hane halkını
Sabah Medine'den hicret var dedi

Hüseyin Mekke'de

Medine'den yola koyuldu İmam
Beş-altı gün sonra Mekke'ye vardı
Mekke'de sevildi, sayıldı İmam
Binlerce Müslüman yanını sardı

(Kufe'ye haberler geldi o sıra
Muaviye ölüp, göçüp gitmişti
Ölmeden az önce o ruhu kara
Yerine Yezit'i tayin etmişti

Hüseyin, Yezit'e biat etmedi
Çünkü melun Yezit, şeytanla eşti
Hakkı zelil edip zulmü tutmadı
Kufe halkı buna çok sevinmişti

Kufeli karara vardı hep birden
Yezit batıl idi Hüseyin haktı
Halk Mektup yazarak olduğu yerden
İmam'ı Kufe'ye çağıracaktı

Kufe'den mektuplar geldi İmam'a
Yazmışlar; biz biat etmeyiz Şam'a
Yetiş sen imdada el aman Hüseyin
Ey cedit Peygamber, ey İmam Hüseyin)

Mekke'de İmam'ın evine her gün
Yüzlerce Müslüman akın ederdi
Gelen Müminlere İmam Hüseyin
Hakkı, adaleti telkin ederdi

Mervan bin Hakem'le Velid bin Utbe
Medine'den Şam'a haber salmıştı
İmam Hüseyin'in melun Yezid'e
"Biat etmediği" anlatılmıştı

Yezit'in sinirden gözü karardı
İki casusunu huzura çekti
Artık katiyetle karara vardı
Mekke'de İmam'ı öldürtecekti

Hüseyin Hac eda edeyim derken
Yezit'in yaptığı planı duydu
Kufe halkı O'nu çağırıyorken
O artık Mekke'de kalmamalıydı

22

Hüseyin'in Mekke'den Kufe'ye Gitmeye Karar Vermesi ve Yola Çıkması

Nasılsa Kufeli, İmam Hüseyin'e
Mektuplar yazarak biat etmişti
İmam'a yazılan mektupta yine
Kufe'ye gel diye davet etmişti

Hüseyin gelen bu daveti görüp
Onlardan almaya gerçek biadı
Üç kişiyi daha yanına verip
Müslim bin Akil'i ora yolladı

Kufe'ye varınca İmam heyeti
İnsanlar sevinçle alkış çaldılar
O vakit reddedip melun Yezit'i
Müslim'e el verip birlik oldular

Sonra mektup yazdı, Müslim bin Akil
Ey İmam tüm Kufe arkanda durdu
Binlerce müminden biat aldım bil
Diyerek, İmam'ı çağırıyordu

Tavsiyem; Mekke'den buraya gelip
Bu mümin topluma olmalısın pir
On binler halife tek seni bilip
Kufe'ye gelmeni dilemektedir

Müslim'in mektubu varınca daha
İmam'ın gözünden bir damla düştü
Sıdk ile sığınıp yüce Allah'a
O gece Mekkeli halkla görüştü

Dedi: Ey insanlar bilin ki ölüm!
Gerdanlık gibidir kadın boynunda
Göçüp gidenlere hasretim bugün
Farkındayım elbet tüm bu oyunun da

Sonunu bilirim ben bu kararın
Yola koyulmadan gördüm ki şunu;
Kufe yakınında vahşi kurtların
Karnını benimle doyurduğunu

Lakin Hak rızası gitmem yönünde
Direniş ve sabra doğru bu hicret
Allah rızasını kazanmak dinde
Can vermekten daha mühimdir elbet

Benimle bu yola girmek isteyen
Bu yolda ölmeye razı gelmeli
Ey Hüseyin bu yolda senleyim diyen
Kurtuluşu yalnız Hak'da bilmeli

Hüseyin'i sevenler, dedi; ey İmam!
Kufe'nin yolları kan olur, gitme!
Başkadır seherler, başkadır akşam
Vefasız bir iken bin olur, gitme!

Ali'nin yanında durmadı bu halk
Hasan'a iltimas vermedi bu halk
Ehl-i Beyt nurunu görmedi bu halk
Gördüğün kara bir gün olur, gitme!

Ümeyye oğlunun eli kanlıdır
Kıblesi kanlıdır yolu kanlıdır
İmanı, ihlası, dili kanlıdır
Gidişin bir hazin son olur, gitme!

Hasret kalmayalım o gül yüzüne
Muhtacız biz burda senin sözüne
Müminler dövmesin sonra dizine
Verdiğin mübarek can olur, gitme!

Gün gibi aydınlık, su gibi duru
Gitmekten vazgeç ey Peygamber nuru
Ne olur gel seçme meçhulü, zoru
Gidersen belki de din ölür, gitme!

* * *

Onlara dedi ki İmam Hüseyin,
And olsun Allah'a gitmem gerekli
Tez elden İslam'ın Peygamber'inin
Huzuruna varıp, yetmem gerekli

Razıyım zorluğa, razıyım zulme
Bu yolda edilsen ben lime lime
Ey ehli Müslüman bana dur deme
Ölümü elimle tutmam gerekli

Dinimi ayakta göreyim diye
Ceddime alını ak varayım diye
Mazlumun hakkını sorayım diye
Kanımı kumlara katmam gerekli

* * *

Mani olamadı kimse hicrete
Ve İmam katiyen vermişti karar
Yetmiş iki kişi ile birlikte
Kufe'ye gitmeye yola çıktılar

İmam Hüseyin (a.s) Kufe'ye Gitmek Üzere Mekke'den Hareket Ettikten Sonra Kufe'de Meydana Gelen Gelişmeler...

Şam ve civarından birçok kan emen
Halife Yezit'in yanına vardı
Yezit bekletmeden bunları hemen
Valisi Ziyad'ın emrine verdi

Bir ordu toplandı, ayyaş, sersefil
Bu ordu Kufe'ye gelmek üzreydi
Hüseyin'in elçisi Müslim Bin Akil
Taktı kılıcını, zırhını giydi

Haykırdı meydanda, yüksek bir yerden
Ey mert Kufeliler, ey ehl-i iman
Geçmek istiyorsa her kim ki serden
Hazır olsun cenge... bekliyor meydan

Şehadet ipini boynuna takıp
Zalimin hükmünü yakıp, yıkmıştır
Ağamız Hüseyin Mekke'den kalkıp
Bura gelmek için yola çıkmıştır

Yezit boş durmamış nesebi hakir
Onda bin bir hinlik, bin hile saklı
Neler vadetmiştir, size kim bilir?
Yetişmez Yezit'e şeytanın aklı

Velakin bizlerde ne tasa, ne gam
Korkuymuş, yeismiş bilmeyiz nedir?
Bilin, Ziyad denen, o melun adam
Şehrimize doğru yürümektedir

Konuşması daha bitmeden bile
Kuru gürültünün şevkine kandı
Etrafı binlerce Kufeli ile
Dolunca bir anda heyecanlandı

Oysa gönülleri Hüseyin'den yana
Olan Kufeliler artık caymıştı
Daha dün sözünü verenler ona
Bugün o meydanda yalnız koymuştu

Kufe'de sokaklar hınca hınç dolup
Taşarken, aniden çekildi herkes
Müslim tek başına öylece kalıp
Bakınıp gördü ki ne ses, ne nefes

Hiç kimse kalmamış, bir o, bir Allah
Kaçıp saklanmıştı, bu halk yığını
Dövdü dizlerini, ederken eyvah
Anlamıştı artık satıldığını

Sokakta çaresiz, bitkin ve yalnız
Sokakta kimsesiz dolaştı durdu
Kufe korkak idi, Kufe vefasız
Ne olacak, diye kendine sordu!

Tav'a ismindeki yaşlı bir kadın
Çağırıldı ey Müslim haydi gel benle
Hüseyin'in uğruna cenkse muradın
Son nefesine dek, bu canım senle

Dedi ki; ey Müslim, budur ki gerçek
Yezit'in silahu, para, altındı
Gezdi adamları her evi tek tek
Bütün Kufeliler satın alındı

İbni Ziyad denen o melun şimdi
Nerdeyse Kufe'ye girmek üzere
Soracak Hüseyin'in elçisi kimdi?
Saklanman gerekir emin bir yere

Şam'daki şeytana, dönünce hava
Herkes teker teker ahdinden caydı
Müslim'i evinde sakladı Tav'a
Zira Ziyad şehri aratmaktaydı

* * *

Ziyad'ı sarmıştı, korku ve kibir
Kasıla kasıla kapıdan girdi
Mescide toplayıp herkesi bir bir
Tehditle şantajla yola getirdi

Dedi; bu elçiyi bulmamız mühim
Müslim için özel bir ekip kurdu
Tav'a'nın evinde saklanan Müslim
Şehirde durmadan, aranıyordu

Buluruz dediler elbet yakında
Tutuldu her yerden Kufe'nin yolu
Birkaç gün içinde Müslim hakkında
İhbarda bulundu, Tav'a'nın oğlu

Evden almak için askerler geldi
Çekti kılıcını şevk ile Müslim
Beş-altı askerin karnını deldi
Vurdukça devirdi, aşk ile Müslim

Komutan seslendi, Müslim bin Akil
Bizim de yolumuz süt gibi aktır
Sana yemin olsun, şunu iyi bil
Canına kastımız, olmayacaktır

İnandı onların sözüne garip
Çıkardı zırhını, attı silahı
Bağlandı eline, ayağına ip
Bir çıplak bedeni, birde Allah'ı

Düşündü, dönmek yok, yeminden dinde
Lakin münafıklar tuzak kurdular
Orada toplanan halkın önünde
Gafilce boynuna kılıç vurdular

Koptu bedeninden savruldu başı
Saçıldı etrafa kanı Müslim'in
Yoktu hiç kimsesi, dostu, kardaşı
Şehadete erdi, canı Müslim'in

Müslim'in Ardından...

Elçi olmuş idi yârı Hüseyin'e
Kufeli ilk başta tuttu Müslim'i
Bu yolda ilk kurban o oldu dine
Hepsi korkusundan sattı Müslim'i

Hüseyin'e el verdik diye söyleyip
Onun elçisine biat eyleyip
Sonra ahdimizden vazgeçtik deyip
Ziyad'ın önüne attı Müslim'i

Sevdası Ehl-i Beyt, rehberi Resul
Şiarı olmamak zalimlere kul
O başsız bedeni edildi pul pul
Zalimin vahşeti yuttu Müslim'i

Hüseyin Kufe Yollarında...

Allah emretmişse gerisi yalan
Yazıdan gayrиси boştur diyordu
O'nun buyruğudur bizlere kalan
Bu yolda ölmek ne hoştur diyordu

Kufe yollarında bıkmadan gene
Konuşma yapardı gelen gidene
Zalimden baş olmaz derdi mümine
Yezit zalimlere baştır diyordu

Yezit'i halife görenlerin ki
O'na biatini verenlerin ki
O sancak altına girenlerin ki
Yüreği kapkara taştır diyordu

Ant olsun Allah'a hak olan biziz
Allah'ın indinde pak olan biziz
Süt gibi tertemiz ak olan biziz
Nesebim aba'da beştir diyordu

Allah Resulü'nün bayrağı bizde
Arşı nurlandıran çerağı bizde
Ku'rân-ı Kerim'in buyruğu bizde
Yezit ki şeytanla eştir diyordu

Ve kervan Kufe'ye ilerliyordu
İmam'ın yanına Ferazdak adlı
Bir şair usulca geldi ve durdu
Selamün aleyküm, Hüseyin bin Ali

Görürüm Kufe'ye gider kervanın
Halkın gönlü senden yana Kufe'de
Velakin dökülür orada kanın
Bivefa kasteder cana Kufe'de

Kılıçlar Yezit'in sathına dönmüş
Kalplerde Ehl-i Beyt ışığı sönmüş
Çoğusu korkudan saklanmış, sinmiş
Dün biat eyleyen sana Kufe'de

Askerler evlere tek tek girdiler
Kimini döverek yere serdiler
Kimine yüklüce altın verdiler
Kalmadı itaat dine Kufe'de

Kendini ateşe atma diyorum
Ölümü elinde tutma diyorum
Ne olur ey İmam gitme diyorum
Döner rüzgâr, günden güne Kufe'de

* * *

Kafile yollarda konaklıyorken
Gelenler, gidenler eksik olmadı
Kufe'ye ulaşmak bu kadar zorken
Aklına geriye dönmek gelmedi

Aslında rüyada görmüştü İmam
Köpekler üstüne saldırıyordu
İşte o rüyadan uyandığı an
Şehadet bu yolun sonu diyordu

Bir gece bir atlı geldi yanına
Dedi ki; Kufe'den getirdim haber
Canım feda olsun ey İmam sana
Müslim bin Akil'i şehit ettiler

Hüseyin o anda yıkıldı sanki
Elleri titredi gözleri doldu
Haberi aldığı işte o an ki
Leb'inden dökülen bu sözler oldu

“Ölüm meleğinin kanatlarına
Sıramız gelince, bineriz elbet
Allah'tan gelmişiz, şüphesiz O'na
Muhakkak hepimiz döneriz elbet”

Bu vaka herkesi derinden sarstı
Ya Hüseyin dönelim, diyenler oldu
Bazı insanları bir korku bastı
Kufe'ye gitmekten cayanlar oldu

İmam'ın ölüme bilerek böyle
Gitmesini kimi gereksiz gördü
Yürürken çileyle, dertle kafile
Onlar atlarını çöllere sürdü

* * *

Hüseyin bir ara baktı semaya
Uzak yıldızlara, parlayan aya
Ruhunu gecenin kasveti sardı
Yanında sadece Allah'ı vardı

Bir nefes soludu ta derinlerden
Güneşin her seher doğduğu yerden
Sonra Beytullah'a döndü yüzünü
Karanlık afaka dikti gözünü

Uzunca bir süre öylece baktı
Elleri yavaşça havaya kalktı
Kalbinde büyüyen derdi söyledi
Namerdi söyledi, merdi söyledi

Ölüm elbet haktı başa gelecek
Ne kadar yaşarsan yaşa, gelecek
Bu fani hayatın en kutsal işi
Şerefle yaşayıp ölmeli kişi

Zilletin önünde olsak eğer ram
Acaba ne hale düşerdi İslam
Mazlumun çığı, sesi dilimiz
Asla zulme boyun eğmemeliyiz

Kılıçlar cenk için çıkmıştı kından
Daha neler neler geçti aklından
Sonra abdest aldı, namaza durdu
Bir yandan tanyeri ağarıyordu

Secdeden kalkarken besmele çekti
Ant olsun bu yoldan dönmeyecekti
Doğruldu yerinden güçlü ve vakar
Dedi; bu uğurda ölsem ne çıkar

Zevk sefa içinde yaşardı elbet
Yezit'e el vermek zilletti zillet
Bu yolda doğransa kemiği, eti
Değişmez dünyaya o hürriyeti

Muhammed Mustafa iziydi O'nun
Anası Peygamber kızıydı O'nun
Atası Ali ki Allah'a Şir'di
Çelikten imanla bu yola girdi

Biliyor, şehadet bu işin sonu
Dünyaya meyleden anlamaz O'nu
Çölün kum rüzgârı çarparken yüze
Yürüdü bilinen bir bilinmeze

İmam Hüseyin (a.s) ve Kafilesinin Kerbe- la Çölüne Gelişi ve Aşura Gününe Kadar Yaşanan Olaylar...

Perşembe günüydü, Muharrem iki
İbn-i Ziyad, Hürr'e mektup gönderdi
Artık İbn-i Ziyad, o mektupta ki
Hüseyin'e zulmün, emrini verdi

Gün bitti, ay döndü, son karar geldi
Hüseyin dedi ki, yol bura kadar
Kervanın durduğu kupkuru çöldü
Ve artık orada konakladılar

Bu çölün adı ne? sordu, o mevla
"Kerbela" dediler, buranın adı
"Kerb" yani dert, keder ve sonra bela
Dedi ki; bu çölün kandır muradı

Hüseyin anladı, burası onun
Başının toprağa düşeceği yer
Kılıç darbesinden mübarek kanın
Kumları sulayıp taşıacağı yer

(Bu çöle gelmeden Hürr'ün emrinde
Bir Yezit ordusu, bulmuş kervanı
Demişler ey Hüseyin, Kufe'ye gelme
Ziyad'ın bu yönde kati fermanı

İmam muradını anlatmış yine
Kufeli'nin ona ahdini demiş
Konuşmuş Yezit'in askerlerine
Lakin korkaklara tesir etmemiş

Boşa yükselmişti İmam'ın sesi
Acıyan gözlerle onlara baktı
Hürr'ün oradaki ilk vazifesi
Kervanın yanından ayrılmamaktı)

Çelikten kılıçlar beklerken kında
Şimdilik saldırmak olmaz dediler
Çadırlar kuruldu çöl ortasında
Askerler kervanı çevrelediler

O gün buyurdu ki İmam Hüseyin
"İnsanlar dünyanın kölesidirler
Yemek isteyene kâsedir bir din
Belayı görünce hemen giderler"

Vali İbn-i Ziyad, Ömer bin Sa'd'a
Ordunun başına sen geç, git dedi
Ömer; olmaz dedi, başta Ziyad'a
Sonra bu teklifi kabul eyledi

Peygamber soyuyla savaşmak zordu
Tereddüt içinde kalmıştı Ömer
Rey'i de kaybetmek istemiyordu
Ondan bu görevi almıştı Ömer

Emrine tam dört bin asker verildi
Kerbela çölüne oldular revan
Kalbinden imanı, ihlası sildi
Gönlünde ihtiras, gözlerinde kan

Muharrem ayının üçü olmuştu
Ömer vardı kutlu kervan yanına
İçine bir garip korku dolmuştu
Düşmüştü Allah'ın imtihanına

Lakin mal, mülk, altın, vazgeçemedi
Hüseyn'i hak üzere bildiği halde
İlk önce şöyle bir çevreyi gezdi
Ordugâh kurdurdu aynı minvalde

Bir elçi gönderdi İmam Hüseyin'e
Öğrenmek istedi, niyeti nedir?
Çözölsün mesele sulh ile yine
Bilirdi kendisi batıl üzredir

İmam; bunca kadın, çocuk ve yaya
Yollarda bin türlü eziyet çektik
Sizler çağırdınız bizi buraya
Ahdiniz olmasa gelmeyecektik

Görürüm Kufeli vazgeçti bundan
Bırakın bizleri, gidelim artık
Yanar ahretiniz dökölen kandan
Bu yola sözünüz üzere çıktık

İmam'ın dediği sözleri bir bir
Elçi gelip, Ömer bin Sa'd'a dedi
Ömer; burda karar bizim değildir
Diyerek, Ziyad'a haber eyledi

Sonra, İbn-i Ziyad, mektup yazarak
Dedi ki, Hüseyin'e şunları söyle
Biat eder ise Yezit'e ancak
O zaman çözölür bu iş sulh ile

Muharrem ayının altısına dek
Bir yanda Kufe'de halk kışkırtıldı
Yezit hilafeti adil denerek
Hüseyin'e iftira, yalan atıldı

Kufe'nin kadısı, Şüreyh denen zat
Minberde Yezit'e övgüler dizdi
Onun desteğini alınca Ziyad
Coştı, Ehl-i Beyt'i ezdikçe ezdi

Şebes bin Rib'î, ibn-i Ziyad'ın
Dört bin kişi ile emrine girdi
Yapacağım dedi neyse muradın
Kerbela'ya doğru atını sürdü

İmam kervanının önünde artık
Yirmi bin kişilik bir ordu vardı
Hepsinin yüzü kir, kaşları çatık
İmam'a saldırmak istiyorlardı

Muharrem ayının yedinci günü
Ziyad'dan bir mektup geldi Ömer'e
Yazmış ki kervanın kesin önünü
Adamlar yerleştir orda her yere

Onlardan hiç kimse Fırat nehrine
Varıp da bir yudum su alamamın
Hüseyin, Yezit'e biat edene
Kadar, ordular yolu bağlasın

Tam beş yüz savaşçı dizildi saf saf
Fırat'ın kenarı tutulmuş idi
Hiç birinde yoktu zerrece insaf
Bu cenge vahşiler katılmış idi

* * *

Muharrem ayının sekizi oldu
Konuştu o çölde İmam'la Ömer
İmam söyledi ki ey Sa'd'ın oğlu
Yolun hayır değil, apaçık bir şer

Yezit'e kumandan olmaktan vazgeç
Hak üzere bizleriz, gel safımıza
Gerekse şehadet řerbetinden iç
Niye toplandınız, Etrafımıza?

Ben kimim sen bunu iyi bilirsin!
Tövbe et, ayıl bu sarhořluđundan
Çıkıp buralara niye gelirsin?
Vicdanın rahatsız olmaz mı bundan?

Ömer söyledi ki, Ya İmam Hüseyin
Bilirim bu yolum elbette ki şer
Sizlerin safına geçeceđim gün
Çoluk çocuđumu öldürecekler

Malımı mülkümü alacak Ziyad
Hatta Rey'e vali olamam asla
Kim bana edecek o zaman imdat?
Sizin safınıza gelemem asla

Bunun üzerine mektup yolladı
Dedi ki ey Ziyad bu fitne bitsin
Burada tutulan Resul evladı
Bırakın nereye giderse gitsin

Ve Ziyad çağırđı şimr Zilcevřen'i
Ömer'e hitaben bir mektup verdi
Mektupta; biata çağır Hüseyin'i
Dinlemezse vakti sonuna erdi

Eğer ki savaştan geri durursan
Şimr'i ordulara serdar atadım
Ondan sonra artık Şimr'dir komutan
Ölüme gidersin sen adım adım

Şimr'e söyledi ki git var oraya
Arzumu açıkça Ömer'e söyle
Reddetse başını getir buraya
Savaş ve orduyu muzaffer eyle

Tasua günüydü ayın dokuzu
Geldi ordusuyla Şimr, Kerbela'ya
Uzattı mektubu dedi ferman bu
Savaş ve nihayet ver istilaya

Ömer, Şimr'e dedi; sulh ile dinsic
İsterdim, bu zulüm, bu haksız kıyım
Ziyad'ı bu fikre getiren sensin
Hüseyin'le artık, savaşmalıyım

İkinci vaktiydi, tasua günü
Emretti orduya hazır ol diye
Bugün müminlerin toyu, düğünü
Sizlere Allah'tan cennet hediye

Şairden...

Olayın seyrine dehşetine bak
Müminim diyenin vahşetine bak
Kendini hak bilip doğru sanıyor
Üstelik savaşa hazırlanıyor

Adına Muhammed ümmeti diyen
Üstüne İslam'ın zırhını giyen
İnanıldığı dinin, peygamberinin
O'nun torunun, yârenlerinin

Kanını dökmeye tekbirler ile
Gittiler, ne denir acep bu hale
Hüseyin'i kahreden aslında buydu
O soysuz güruhtan ne laflar duydu

Yezit'i övdüler, babasını da
Unutup Resul'ü, abasını da
Her şey aşikârdı her şey apaçık
Hepsi de dininden dönmüştü artık

Sözünden, dininden dönen bu millet
Kendine çıkacak yol arar elbet
Yezit'i o yüzden hepsi hak saydı
Dediler Hüseyin, isyanlardaydı

Oysaki zulm ile olunmaz abat
Ne zulmü vahşetti, vahşetti heyhat
Ne Uhut böyleydi, ne Sıffin, Bedir
Bir avuç insanı kuşatmak nedir?

O yüzden kaldılar lanete, aha
Bu lanet mahşere sürececek daha
Belki de Yezitler hiç bitmeyecek
Velakin Hüseyin'e güç yetmeyecek

Aşura Günü (Hicri 61 Muharrem 10)

Bir gün evvelinde ordular ip ip
Dizildi, askerler kılıç bile di
Hüseyin, Ömer'e elçi gönderip
Sadece bir gece mühlet ver dedi

Ömer kabul etti bu arzusunu
O gece kervana saldırmadılar
Nöbete koyulan şer ordusunu
Nehrin önünden de kaldırmadılar

Çökünce gecenin siyahı çöle
Hüseyin herkesle konuştu bir bir
Dedi ki vaziyet geldi bu hâle
İsteyen burayı terk edebilir

O gece korkup da kaçanlar oldu
Yezit ordusuna rest çekenler de
Kimi hüznünlendi, gözleri doldu
Gözünden sel gibi yaş dökenler de

Hazreti Hüseyin elinde Kur'ân
Dualar dilinden döküldü taşı
O gece onunla kalan dost, yâran
Tekbirler çekerek sabahlamıştı

Üç gündür kurudu diller, damaklar
Üç gündür susuzdu o kutlu kervan
Yapışmış ağıza kuru dudaklar
Kimse de ne mecal kaldı ne derman

Ağardı ufuktan tan yavaş yavaş
Akacaktı artık kan yavaş yavaş
Aç kurtlar misali koskoca ordu
Gelip de kervanın önünde durdu
Savaşta adalet aramak boşa
Tek lanet edilir böyle savaşa
Feryatlar figanlar gökleri sardı
O gün ki Kerbela Hüseyin'e dardı

Ne kılıç darbesi, ne mızrak ne ok
Bivefa ehlinin tutumundan çok
Hiçbir şey yıkmadı İmam Hüseyin'i
Yıkılmıştı zaten bu dert, gam Hüseyin'i

Gün doğdu ve zaman daralıyordu
Birazdan tüm ipler kopacak ancak
Şimr gelip hakaret sıralıyordu
Gönüller yıkacak, kalp kanatacak

O sıra Yezid'in komutanlarından
Hürr tövbe ederek bu yana geçti
Ve çıktı kılıçlar artık kınından
Şehadet suyunu önce Hürr içti

Yetmiş iki kişi, Yetmiş iki can
Karşıda yirmi bin dünya delisi
Onların yaptığı ilk saldırıdan
Şehit düşmüştü o canın ellisi

Kasım

Babası vasiyet etmişti O'na;
"Kanın Hüseyin'e feda olacak!"
Kasım, sadakatle bağlıydı buna
O yolda şehitlik, şerefti ancak!

On dört yaşındaydı, güneşten parlak
Letafet bağında bir güldü Kasım
Ceddi Peygamber'di, temiz, pak-i pak
Cennette bir şeyda, bülbüldü Kasım

Şehitlik serveri, aşk divanesi
Gökyüzü misali duruydu Kasım
Ali'nin, Fatma'nın ciğer paresi
Hasan'ın gözünün nuruydu Kasım

Kerbela kan revan, Kerbela susuz
Kerbela'da gökten vahşet yağardı
Kerbela'da gece, siyah, uykusuz
Gündüz enbiyaya şerle doğardı

Hüseyinî sevdayla yiğitçe ölmek
Bu yolda şehadet arzusu vardı
Aşura günüydü, yiğitler tek tek
O kanlı meydana çıkıyorlardı

Kardeşi Abdullah, şehit olmuştu
Kanlı bedenini, öpüp ağladı
Hasan'dan emanet bir O kalmıştı
Feryadı, figanı, yürek dağladı

Gözyaşı ıslattı kanlı kumları
Gözyaşı sel olup aktı Kasım'ın
Hırsı, cesareti, sıdkı, şiarı
Kalpleri yandırıp, yaktı Kasım'ın

Amcası Hüseyin'in yanına gidip
Ağladı ve sonra ey Amca dedi
Tüm akrabalarla helallik edip
Meydana gitmeye izin istedi

Seslendi bir anda bibisi Zeynep
Dedi; ey Hasan'ın göz nuru Kasım
Yaralı ruhumun huzuru Kasım
Sen daha çok gençsin ne olur etme
Bizleri bırakıp meydana gitme

Kasım dedi bibi, ceddin Ali'nin
Cesaret timsali, yıldızısın sen
Allah kelamının Nebi yolunun
İffet abidesi nur izisin sen

Bırak da gideyim meydana doğru
Andolsun bu yolda şehadet haktır
Göğsümde büyüyen bu azap, ağrı
Kanım dökülmeden çıkmayacaktır

Kuşandı kılıcı o civan oğul
Allah nidasıyla çıktı meydana
Batıla isyandı, hakikate kul
Karıştı vücudu, yüzü al kana

Vuruştı şevk ile çoşana kadar
Bir ara dönüp de Hüseyin'e baktı
Kasım attan yere düşene kadar
Otuz beş kâfiri haklayacaktı

Başına toplandı Yezit sürüsü
Hüseyin bir hızla vardı oraya
Kasım'ın kan revan o görüntüsü
Sanki ateş oldu, şol enbiyaya

Yükseldi Zeynep'in yanık nalesi
Kasım ondördünde şehit olmuştu
Kerbela çölünde her kum tanesi
Ehl-i Beyt kanıyla ıslatılmıştı

Alemdar (Ebulfazl Abbas)

Kerbela çölünde bir taraf ateş
Bir taraf Fırat'ın serin suyuydu
Bir taraf yürekler yakan haykırış
Bir taraf zulümkar Yezit soyuydu

Kuşatmış etrafı sırtlan ordusu
Boğazlar kupkuru dudaklar çatlak
Alemdar baktı ki yok bir damla su
Susuzluktan herkes, helak olacak

Çocuklar geldiler sonra yanına
Dediler ey amca; bize su getir
Onulmaz bir ağrı doldu canına
El açtı Rabbine, bu derdi bitir!

Baktı çocukların solgun yüzüne
Doğruldu yerinden Abbas Alemdar
Yaşlar doluverdi iki gözüne
Yüreği tutuştu yanardağ kadar

Alemdar, ağası Hüseyin'e gitti
Dedi ki ey ağam Fırat şurada
Kaç gün oldu bütün suyumuz bitti
Yazık! kadınlara, çocuklara da

Hüseyin icazet verince ona
Sevindi, sarılıp helallik aldı
Bir hızla atlayıp bindi atına
Atını Fırat'ın yoluna saldı

Düşman askerleri dizildi saf saf
Alemdar Fırat'a varmasın diye
Çarpışıp düşmanı etti bertaraf
Ulaştı Fırat'ın serinliğine

(Fırat'a giderken önüne çıkan
Herkesi, çil gibi, vurdu dağıttı
O'nun arkasından öylece bakan
Düşmanı, dönüşte pusuya yattı)

Kendini güç bela attı sulara
Bir avuç su aldı, içmek üzere
Aklına şehitler geldi bir ara
İçmedi o suyu boşalttı yere

Günlerdir hasretti bir damla suya
Yandı susuzluktan hep için için
El açıp yalvardı yüce Mevla'ya
Bu sudan Hüseyin'e götürmek için

Doldurdu hepsini, boş tulumların
Yola çıkmak için yükledi ata
Yürüdü üstüne kızgın kumların
Elveda der gibi baktı Fırat'a

Nereden kolayca giderim diye
Uzunca şöyle bir etrafa baktı
O an için onda en büyük gaye
Suyu çadırlara ulaştırmaktı

Sürdü küheylanı hurmalıklara
Takıldı peşine yüzlerce yağı
Yatmıştı pusuya bir gönlü kara
Atının karnına vurdu bıçağı

Atından düşünce Abbas Alemdar
Kılıcı indirip biçti kolunu
Toplandı başına bütün düşmanlar
Sardı etrafını, kesti yolunu

Suları kaldırıp diğer omzuna
Çadıra gitmeyi gözüne kesti
Lakin düşman izin vermedi buna
Bir darbede diğer kolunu kesti

Ağzıyla tulumu taşıdı yine
Onlarca Yezidî yayları çaktı
Emretti Ömer Sa'd, askerlerine
Hüsey'n'e damla su gitmeyecekti

Tulumları bir bir okladı düşman
Tulumlardan sular yere döküldü
Abbas'ın dizinde kalmadı derman
İşte tam o anda boynu büküldü

Naralar atarken onlar vahşice
Vardı kardeşinin yanına Hüsey'n
Allahım bu nasıl zulmet bir gece
Od dolmuştu sanki canına Hüsey'n

Hüsey'n'e kanattı koldu Alemdar
Kan revan içinde kaldı Alemdar
Gardaşı Hüsey'n'in ciğer pasesi
Gardaşı uğruna öldü Alemdar

Hüseyin ağladı gardaş diyerek
Yezide haykırdı, laneti, ahı
Yükseldi göklere yetmiş bin melek
Cennete yol aldı Abbas'ın ruhu

Savaş Meydanı...

Hüseyin konuştu, onlar konuştu
Kılıçlar konuştu, kanlar konuştu
Çocuklar, civanlar, aslan yiğitler
Düştüler toprağa hep birer birer

Susuz bedenlerde derman kalmadı
Yezit ordusunda iman kalmadı
Öyle adaletsiz bir savaştı ki
Ölçecek bir kantar, mizan kalmadı

Toz, tere karıştı, topraksa kana
Ruh tenden ayrıldı od düştü cana
Muhammed Mustafa torunlarından
Bebekler oklandı boyunlarından

Yetmiş iki kişi, bir avuç insan
Zulme baş eğmemiş etmişti isyan
Yezit gibilere ram olmak zillet
Velakin bilmedi orda ki millet

Aç kurtlar misali saldır ha saldır
Elini İslam'ın kanına daldır
Doldu kadehlere fitne ve fesat
Omuzda ki başlar edildi hasat

Aşura günü ah, aşura günü
Yankılanır halen feryadı, ünü
Abbas'ın su için kesilen kolu
Zeynep'in yüreği, bağı kan dolu

Çadırlar önünde bir ordu kışlar
Yayılr etrafa keskin çığrışlar
Yakar Rugeyye'nin nalesi o gün
Kaybolur güneşin şulesi o gün

Kimisi haykırdı, kimi kahkaha
Atarak girdiler o gün sabaha
Eller avuçlandı, gözler parladı
Zafer gelecekti, yüzler parladı

Bekleşip dururken Yezit ordusu
Kervana bir yudum vermediler su
Kendileri orda içip, yediler
Yezit'e, Ziyad'a şükür dediler

İnsan tarihinde o güne kadar
Ne böyle düşman var, ne böyle zulm var
O gün ki dinde Hak, batıl bilindi
Savaşçı bilindi, katil bilindi

İnsanlık neleri, gördü neleri
Düştü yüzlerde ki din maskeleri
Kufe'nin inancı, menfaat, korku
Böyleymiş demek ki dünyanın çarkı

Ram oldu Yezit'e tamamı birden
Hiç vefalı yokmuş vefasız yerden
İmam'ı oraya getiren Kufe
Orada ömrünü bitiren Kufe

Korktunuz diyelim Yezit'ten hadi
İmam'a o öfke, o nefret neydi
Öldürmenin bile yok mu kuralı?
Sizden hayr uzaktı, şeref aralı

Kalbiniz zerrece nasıl sınımadı?
Hiç mi vicdanınız yaralanmadı?
Dudağı kurumuş bebeği bile
Geldiniz ok ile vuracak hale

Oku atmak için gererken yayı
Kana buladınız bütün dünyayı
Altı ayı daha yeni dolmuştu
Asgar Kербela'da şehit olmuştu

Asgar bulanmıştı kırmızı kana
Daha diyemeden bir kere ana
Su diye orada kan yudumladı
Tarihe yazıldı Asgar'ın adı

Belinden kılıcı çekti Hüseyin
Dizinin üstüne çöktü Hüseyin
Eliyle yavaşça toprağı deşti
Yavrusu Asgar'a bir mezar eşti

O küçük sabiyi gömdü oraya
Elini kaldırıp durdu duaya
Çadırlarda ko-ptu feryat figanlar
Dizine dövenler ve ağlayanlar

Ali Ekber

Hüseyin'in yiğit, mert bir oğlu vardı
Siması ceddinden ki yadigârdı
O'da zırh giyindi kılıç kuşandı
Onunda muradı kanlı meydandı

Geldi atasının huzruna Ekber
Dedi ki ey ceddin artık izin ver
İzin ver gideyim ve savaşıyım
Ceddin Resulullah bizleri bekler

Hüseyin icazet verdiği anda
Ve Ekber göründü o an meydanda
Yezit ordusunda kargaşa oldu
Kiminin korkudan yüzleri soldu

Muhammed geliyor sandı bazıları
Kalplerde pişmanlık, vicdan sızısı
Yüzünü ceddinden almıştı Ekber
O'nun nuru ile dolmuştu Ekber

Duruşu endamı boyu ve sesi
İmam Hüseyin ve tüm ailesi
Habibim diyordu Ali Ekber'e
Benziyordu çünkü o Peygamber'e

Sürdü ileriye atını Ekber
Bir grup Yezidî, çıktı meydana
Kılıçlar, bağrıışlar ve kişnemeler
Herkes merak ile baktı meydana

Sağ salim çıkmıştı bu hengâmeden
Yerlere sermişti hepsini birden
Döndü atasının yanına geldi
İsteği Hüseyin'in kalbini deldi

Mecalim kalmadı dedi ey baba
Bu susuzluk beni edecek heba
Ne olur bir yudum bana su verin
Sonra da meydana beni gönderin

Hüseyin dedi ki, git savaş oğul
Artık bir an evvel şehadeti bul
Kevser kenarında dizilmiş bir bir
Şehitler bizleri beklemektedir

Dönüş yok ey oğul, bu yoldan daha
Emanet eyledim seni Allah'a
Gidince dedeme selam söylersin
Birazdan Hüseyin de gelecek dersin

Ekber ikinci kez meydana çıktı
Atının üstünde etrafa baktı
Daha hiç kimseler saldırmamışken
Kalkanını bile kaldırmamışken

Bir ok fırlattılar Ekber'e doğru
Kalbinde duymuştu derin bir ağırı
Atının üstünde sendeliyordu
Bir yandan haykırıp baba diyordu

Ceddim Muhammed ki selam söylüyor
Artık bura gelsin Hüseyin diyor
Kalbinden ok yiyen Ali Ekber'i
Paramparça etti Yezit askeri

Şehadet şerbeti içti Al-Ekber
Dünyadan ahrete göçtü Al-Ekber
Kırıldı Hüseyin'in dizi bir daha
Kan doldu Kerbela düzü bir daha

Bir daha yükseldi göklere nalan
Bir daha buluştu toprakla al kan
Ehl-i Beyt gençleri sırayla bir bir
Cenk için yüksekte getirdi tek bir

* * *

Meydana yürüyen her bir yiğidin
Kanıyla yaşadı bu mübarek din
Çocuklar atasız kardeşsiz kaldı
Öyle bir destan ki hep eşsiz kaldı

Hüseyin'in ordaki dostu, yârını
Kardeşleri tek tek şehit düştüler
Bedenden ayrılan şehitler canı
Kevser'de buluşup ve görüştüler

Yezit askerleri, bağınyordu
Hüseyin'i meydana çağırıyordu
Hiç kimse kalmadı artık yanında
Çarpışacaktı o, kan meydanında

Yanına gelmişti bacısı Zeynep
Dedi yeter yürek, acısı Zeynep
Ey ağam, ey pirim gözümün nuru
Ey yüzü güneşten daha da duru

Bizi daha beter etme Hüseyin
Ne olur meydana gitme Hüseyin
Aldı kılıcını zırhını giydi
Bir ara gözleri Rugeyye'deydi

Öptü balasının yanaklarını
Bindi Zülcenah'a gitti Hüseyin
Hanımı, kardeşi, çocuklarını
Allah'a emanet etti Hüseyin

Meydan Titredi...

Meydanda görüldü Hüseyin o an
Kerbela çölünde meydan titredi
Kılıcı kınından çıktığı zaman
Zırhlar şakırdadı kalkan titredi

Zülcenah kişnedi sanki şevk ile
Dövüşe gitmişti büyük zevk ile
Hüseyin'in atının nalından bile
Korkuya kapılan düşman titredi

Bir hızla kabardı esti rüzgârlar
Sonra da kesildi sustu rüzgârlar
Ürkekler, dönekler, ne ararsan var
Hüseyin haykırdı, nadan titredi

Havada bulutlar, güneşte ziya
Orada bulunan atlı ve yaya
Gelince mevzular şu Kerbela'ya
Tarihler ürperdi, zaman titredi

Rugeyye ağladı baba diyerek
Zeynep "kardaş" dedi başa döverek
Orada bulunan herkesin tek tek
Kalpleri burkuldu yaman titredi

* * *

Şimr orda, bir grup savaşçı seçti
Saldırmak üzere dörde ayırdı
Hüseyin hepsini kılıçla biçti
Her gelen düşmanın belini kırdı

Gruplar çoğaldı git gide arttı
Kılıçlar havada dillerde nara
Hüseyin geleni önüne kattı
Fırsat vermiyordu o düşmanlara

Yüzlerce Yezidî geçti kılıçtan
Paniğe kapıldı ordunun tümü
Zaten yanmışlardı bu kalleş suçtan
Gözüne getirdi hepsi ölümü

Korkup da kaçmalar başlayacaktı
Ömer bin Sa'd'la, Şimr, farketti bunu
Hepsi kılıcını kınına taktı
Dediler mızraklar durdurur O'nu

Hepsi sadağını doldurdu okla
Askeri atlarda sıraladılar
Saldırıp uzaktan ok ve mızrakla
O gül bedenini yaraladılar

Atının üstünden düştü Hüseyin
Sardı etrafını yüzlerce yağ
Şehitler serveri ölene değin
Vurdular kılıcı ve de mızrağı

Eti lime lime paralanmışken
Dalgalar duruldu, şimşekler sustu
Bulutlar yas için sıralanmışken
Şimr gelip İmam'ın başını kesti

Şehadet getirip son nefesinde
Melekler koynunda uçtu Hüseyin
Bu kanlı savaşın neticesinde
Cennet-i âlâ'ya geçti Hüseyin

O başsız bedenini yanına akıp
Zafer nidaları yükseldi göğe
Başını mızrağın ucuna takıp
Göndereceklerdi Şam'a hediye

Zülcenah, Hüseyinsiz döndü geriye
Herkes anlamıştı gitti Hüseyin
Zeynep ağlıyordu kardeşim diye
Kevser havuzuna yetti Hüseyin

Yezit askerleri, kervana varıp
Talan eylediler vurup yıktılar
Sonra çadırları ateşe verip
Esirleri alıp yola çıktılar

Zeynep

Adı Yaradan'dan nail olmuştu
Yüz şekli, ninesi Hatice'dendi
Ali'nin ilmiyle zihni dolmuştu
Fatıma ruh ise Zeynep bedendi

Büyüdü, boy attı, kalktı yerinden
Evlenip karışsa çocuklara da
Ayrılmak bilmedi kardeşlerinden
Onlar neredeyse Zeynep orada

Annesi, babası, abisi Hasan
Göçünce tutacak tek dalı kaldı
Hüseyin yollara olunca revan
İki çocuğunu yanına aldı

Katıldı İmam'ın kafilesine
Her türlü zorluğa razıydı Zeynep
Güç kattı pak-i pak sülalesine
Ali'nin kahraman kızıydı Zeynep

Hüseyin'in yanında en zor belada
Dirayet gösterdi ayakta durdu
Neler yaşamıştı o Kerbela'da
Gözyaşı akıttı, sineler vurdu

Kendi çocukları ve kardeşleri
Yeğenleri tek tek topırağa düştü
Sabırla verdi tüm direnişleri
Esaret denilen bir ağa düştü

Aşura gününde, bağı kan dolu
Yüreği ateşte yakıldı sanki
Etinden, kanından yerler can dolu
Boğazına hançer takıldı sanki

Yanan çadırların yan, yöresinde
Kadınlar, çocuklar ağlaşıyordu
Şimr bağırıp bu zulm cenderesinde
Askerlere artık toplan diyordu

Tutsakları alıp yola çıkararak
İlk önce Kufe'ye götürmüşlerdi
Askerler hepsini itip kakarak
Ziyad'ın huzruna getirmişlerdi

Zeynep, korkusuzca her hakikati
Ziyad'ın yüzüne karşı söyledi
Herkes öğrenecek zalim Yezit'i
Hak olan Hüseyin'di, batıl siz dedi

Sonra tüm esirler Şam'a yollandı
Yezit sarayında Yezit'e karşı
Dedi ki Hüseyin şerefti, şandı
Yıkıyordu Zeynep'in nidası arşı

Emanet saymıştı tüm çocukları
Seccad'ın üstüne kol kanat gerdi
Zeynep sayesinde o tutsakları
Melun Yezit, sonra hep salıverdi
Çarşıda, camide her gün her yerde

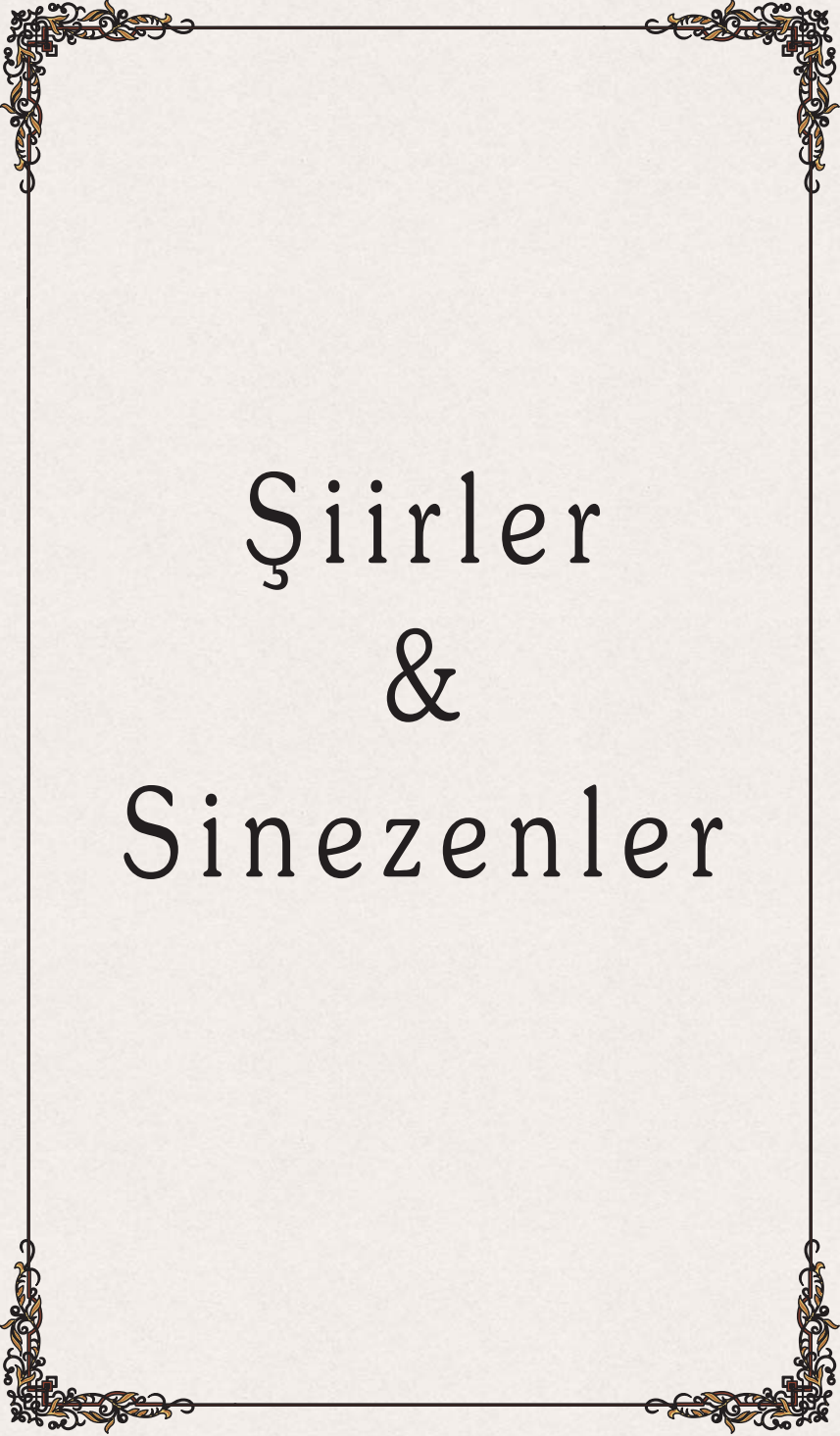

Hüseyinî kıyamı anlattı Zeynep
Yürekten verdiği tüm hutbelerde
Kendini saydırdı, dinletti Zeynep

Dolaştı her şehri ölene kadar
Hakkı hakikati ayan eyledi
Dünya da vadesi dolana kadar
Yezit'in tahtını ziyan eyledi

Yılmadı, düşmedi, sinmedi Zeynep
Yoluna bağlanan zinciri kırdı
Estikçe gürlendi, dinmedi Zeynep
Hüseyinî kıyamı, bize haykırdı

Şiirler
&
Sinezenler

Allah'ım

Bu gecə yuxuyu al gözlərimdən
Bu gecə qoyma ki yatım Allahım
Dünyəvi nə varsa sil gözlərimdən
O qutsal mənaya çatım Allahım

Bu gecə ürəyi qəm kədər dolan
Hüseynin yolunda dərbədər olan
Bu gecə mənim tək yuxusuz qalan
Göylərdən hilali tutum Allahım

İnayət səndədir hidayət səndə
Ağlayan gözlərə şəfaət səndə
Qüdrətdə səndədir əzamət səndə
Sənin rəhmətində itim Allahım

Şahitdir bu günə yer ile göylər
Mələklər ah edip nohalar söylər
Neynəva çölündə uşaqlar neylər
Rugeyyə qalıpdı yetim Allahım

Zeynəbin ruhunda qiyamət qopar
Haraya dönərsə bir şəhit tapar
Gözümün yaşından bir damcı apar
O qızqın qumlara qatım Allahım

Bu gecə yuxuyu gözlərimdən al
Ruhumu imamın mekanına sal
Şəhitlər qatında olum hasbihal
Dərdimi başımdan atım Allahım

Yol Ağlıyordu

Aşura gününde yandı yürekler
Gözler kurumuştı, dil ağlıyordu
Utandı kendinden o gün tüm renkler
Kan renginde diye al ağlıyordu

Tarifi imkânsız bu büyük yasın
Demirler pas tuttu, ağaçlar yosun
Omzunda yok diye Hazret-Abbas'ın
Bedenlerde iki, kol ağlıyordu

Tükenmez bu odun alevi, harı
Düzlüğün yağmuru, dağların karı
Toprakta ki çiçek, çiçekte arı
Petek ağlıyordu, bal ağlıyordu

Nehirler çağladı, şelale gibi
Yıldızlar parladı meşale gibi
Ehl-i Bey't'in nuru bir şule gibi
Közü tutuşturdu, kül ağlıyordu

Feryatlar, naleler yükseldi göğe
Fırat utancından eyledi hayâ
Hüseyn'i oraya getirdi diye
Kerbela'ya giden yol ağlıyordu

O Gün (Aşura)

O susuz sahrada, bedbaht zamanda
Şeytanın bin türlü hilesi vardı
Hak için verilen başlar bir yanda
Bir yanda batılın kölesi vardı

O gün Kербela'da, mazluma zillet
O gün Kербela'da, kanlı bir vahşet
O gün Kербela'da , vahşetten dehşet
İnsanlık namının çilesi vardı

Cennet kokusunu deren Hüseyin
Dinine göğsünü geren Hüseyin
Başını bu yolda veren Hüseyin
Hüseyinin, ışığı, şulesi vardı

Bu zulme vahşete, ağladı gökler
O gün Kербela'da yandı yürekler
Göklerden sahraya indi melekler
Fatma'nın cennetten gelesi vardı

Kör olmuş gözlerle, küfre batanlar
Küfr için bağırıp nâra atanlar
Korkarak batıla hakkı satanlar
Sırtlarda zulmetin selesi vardı

Yezid'de vicdanın tek zerresi yok
Hakkın adaletin emaresi yok
Asgar'ın boynuna saplanan bir ok
Zeynep'in feryadı, nalesi vardı

Kılıçlar takılmış, dolmuş sadaklar
Kan kusan mızraklar, şer atan oklar
Ölüm saçmak için geldi alçaklar
Ölümün Hüseyin'e ölesi vardı

Kuru dudaklara damlamayan su
Suyun kenarına kurulan pusu
Gözleri kaplayan zillet uykusu
Gecede zilletin halesi vardı

Rugeyye'nin Hüseyin'e Seslenişi

Nerde kaldın garip babam
Ehl-i Beyt'e viran geldi
Aya benzer o çehrenden
Neden öyle al kan geldi
Susuzluktan Rugeyye'nin
Boğazına kıran geldi
Suya giden Ebulfazl'in
Kollarına ziyan geldi

Nerde kaldın mazlum babam
Üstümüze boran geldi
Muhammed'den haber alan
Meleklerle Ku'rân geldi
Yüreklere kanla dolan
Fatma ile Hasan geldi

Nerde kaldın masum babam
Şu körpecik bedenime
Acımadan vuran geldi
İnsanlıktan çıkanların
İtleştiği zaman geldi
Yağmalanan çadırlardan
Ateş geldi duman geldi
Düğümlenen boğazımdan
Dertler yaman, yaman geldi

Kızın hasret kucağına
Ceddi dine kurban geldi
Peygamber'in ocağına
Yezitlerden talan geldi

Sinezen (Ey Ali Asgar)

Sen Hüseyin'in altı aylık kuzusu
Ey Ali Asgar Ey Ali Asgar
Kerbela'nın kanlı oldu yazısı
Ey Ali Asgar Ey Ali Asgar

Ehl-i Beyt'in nuru ile paklanan
Anasının kucağında saklanan
Atasının ellerinde oklanan
Ey Ali Asgar Ey Ali Asgar

Yezidiler seni düşman saydılar
O küçücük bedenine kıydılar
Gözyaşını peygamberler duyular
Ey Ali Asgar Ey Ali Asgar

Ey Hüseyin'in süt emen gül balası
Ey Zeynep'in göğşe çıkan nalesi
Ey cennetin boynu al al lalesi
Ey Ali Asgar Ey Ali Asgar

Şiaların gönlü yanık bağı kan
Kerbela'da altı aylık verdi can
Ey ceddine bir can değil bin kurban
Ey Ali Asgar Ey Ali Asgar

Sinezen (Hüseyin)

O mübarek başını
Bedeninden kestiler
Kerbela kumlarını
Kanınla ıslattılar

Ey seyyid-i şühada
Şehitler piri Hüseyin
Yoluna canım feda
Cennet serveri Hüseyin

O susuz dudağına
Bir damla su değmedi
Zalimin bayrağına
Ağam boyun eğmedi

Süzülürken yerlere
Kanının alı Hüseyin
Baş eğmedi bir kere
Başı yaralı Hüseyin

Bugün tüm kâinatta,
Cümle cihan ağladı
Oğlunu görüp atta
Şah-ı Merdan ağladı

Fatıma'nın Kuzusu
Meydanda yalnız kaldı
Peygamber'in kokusu
Şehadete yol aldı

Sinezen (Susuzdu Hüseyin)

Şehadetti muradı
Kerbelaydı miadı
O neyneva çölünde
Tek yâreni kalmadı

Yalnız Hüseyin
Susuz Hüseyin
Meydanda kaldı
Başsız Hüseyin

Ebulfazl'ın kolları
Yaktı bizi hâlleri
Coşkun akan Fırat'ın
Bağlanmıştı yolları
Yalnız Hüseyin
Susuz Hüseyin
Alemdar öldü
Kolsuz, Hüseyin

Sen berraksın, durusun
Zehra'nın göz nurusun
Ağla ey Ehl-i Şia
Gözyaşların kurusun

Dinine kurban Hüseyin
Resul'e canan Hüseyin
Başı mızrak ucunda
Şam'a armağan Hüseyin

İslam'ın ışığıdır
Hürriyet aşığıdır
O kanlı Kerbela'sı
Şehadet beşiğidir

Kanın döküldü kuma
Şialar battı gama
Canımız feda olsun
O nur yüzlü İmam'a

Sinezen (Ağladı)

O kanlı öl Kербela'da
Zeynep-i K¼bra ağladı
Kevser havzu kenarında
Fatma-ı Zehra ağladı

Ebulfazl'ın ellerini
Rugeyye'nin dillerini
Ehl-i Beyt'in hâllerini
Gören Neyneva ağladı

Fırat nehri oldu al, al
Peygamberi gül-i cernal
Gökte yıldız, bulut, hilal
Güneşte şua ağladı

Bütün renkler etti tövbe
Siyah hüznü indi kalbe
Kiblegahta kutsal Kâbe
Nur dađda Hira ağladı

